

STANISLAV PODIVILOV

ACEASTA ESTE ALEGEREA MEA: MĂ ÎNCRED ÎN DUMNEZEU!

Ilustrații de OLGA KLYUKINA

Traducere din limba rusă de MAXIM EVTODIEV

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

A handwritten signature in Cyrillic script, likely belonging to the Metropolitan of Moldova and Bucovina.

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2021

În vremurile de demult, trăia în Rusia un cneaz ager la minte, dar care era foarte mândru, iubitor de sine și lipsit de răbdare.

Era un conducător bun și priceput, dar un lucru anume îi apăsa greu sufletul, încât, de mâhnire, părea un om doborât de soartă. Anii vieții lui zburau ca săgeata, iar el nu avea copii. Se uita cneazul la pisica ce torcea mios, cum stătea cu pisoii săi, iar invidia începea să-i macine inima. Dacă vedea la râu copii jucându-se cu veselie, devenea mai întunecat la chip decât norii care anunță furtuna.

Cneaghina își mângâia soțul cum putea, spunându-i:

– Nu fi trist, dragul meu! Trebuie să nădăjduim în Dumnezeu, iar El ne va trimite un moștenitor.

Cneazul însă doar îi răspundea plin de năduf:

– Domnul S-a întors de la mine! Nu-mi dă și mie un copil spre bucurie! Sufletul meu a obosit, îl simt de parcă s-ar fi prăbușit pe el tot greu pământului...

Odată, încercând să-și alunge întristarea cea multă, prințul a plecat la vânătoare împreună cu suita sa. În pădure, vânătorii au început să urmărească un mistreț, dar cneazul le-a făcut slugilor semn ca toată lumea să rămână în urma lui și nu care cumva să-l împiedice a prinde singur acea fiară. Slugile s-au supus stăpânului fără murmur.

Cneazul s-a repezit prin pădure după mistreț, trăgând toate săgețile, dar nici c-a fost chip să-l nimerească. Mistrețul s-a făcut nevăzut în desișul pădurii, iar vânătorul a rămas fără pradă. Cuprins de mânie, a început să lovească și să tragă cu toată puterea de zăbala calului, vărsându-și mânia asupra bietului animal. Când a împuns încă o dată pânțelele calului cu pintenii cei ascuțiți, armăsarul s-a ridicat în două picioare, l-a aruncat pe stăpânul său la pământ și a fugit.

În zadar își chemă calul pe un ton poruncitor. Chiar și acest prieten al său iubit și credincios încetase să-l mai asculte. Cneazul și-a strigat supușii, dar nimeni nu i-a răspuns din pădurea pustie. Numai bufnița s-a trezit în desigur și a început să bombăne supărată: „Cine îndrăznește să strige așa în ținutul meu?”

Cneazul și-a dat seama că se rătăcise în pădure și deja începuse să se însereze. Păgubosul vânător a flămânzit, s-a ostenit, și-a zgâriat mâinile cu totul în strădania de a-și croi drum printre tușișuri în timp ce urmărea mistrețul, dar pe cine putea pedepsi pentru acest lucru? Și fiindcă nu-i mai rămăsese altceva de făcut, a pornit să caute drumul spre casă.

Când soarele a dispărut în spatele copacilor și a început să se lase întunericul, a ajuns într-un luminiș, lângă coliba unui tăietor de lemne. Coliba, deși simplă, era trainică și bine făcută. Pe horn ieșea fum – părea că în casă se pregătea mâncarea.

Cneazul și-a întors mantia pe dos, a ascuns însemnele puterii domnești și a bătut la ușa casei.

– Cine ești, omule bun?, l-a întrebat tăietorul de lemne.

– Sunt vânător... Am rătăcit drumul. Primește-mă, gazdă bună, să înnoptez aici!

– Intră, vânătorule. Nu e mult loc aici, dar ne-om înghesui cum vom putea. Tocmai ce ne-am pus și noi la masă.

Cneazul a intrat în colibă, uitându-se în jur și mirându-se de cum trăiește supușii lui. Desigur, nu era un palat împărătesc, dar în casă era curat, în colțul cu icoane atârna pe perete chipul Mântuitorului și în toată coliba mirosea îmbietor a pâine proaspăt coaptă. Iar pe cuptor, zâmbind cu toată gura, ședeau cinci copii, unul mai mărunț decât altul. Cneazul se încruntă, amintindu-și încă o dată că nu-i fusese dat să aibă un moștenitor.

– Din câte văd, tăietorule de lemne, nu îți merge prea bine, a spus cneazul la cină, uitându-se în farfuria sa. Mănânci doar terciul ăsta, așa... gol!

– Păi, ce-mi trebuie mai mult?, a răspuns zâmbind tăietorul de lemne. Ia uite ce obraji rumeni au copiii mei de la așa terci!

– Să înțeleg că tu, de dimineață până seara, tai lemne în pădure și muncești din greu, până ce cazi de oboseală?

– Am tăiat deja. Mâine am să merg în oraș să le vând. Și pe tine, vânătorule, pot să te duc până în poarta târgului, dacă poțfești. Ne ajută El, Dumnezeu... Pentru mâncare-i de ajuns.

– Uite la el ce vorbe frumoase scoate pe gură! Dar, până la urmă, Dumnezeu vă ajută sau cneazul? Oare nu cneazul ți-a dat un loc de vândut în târg?

– Eu, omule bun, cu toată familia, îmi pun nădejdea în Dumnezeu. Aceasta este alegerea mea! În El mă încred și El nu ne părăsește cu milele și cu îndurările Sale...

Când s-a făcut vremea de culcare, oaspetelui i-au pregătit cel mai bun loc, chiar lângă sobă. După o zi așa ostenitoare, cneazul ar fi adormit de îndată, dar invidia îi sfâșia tot sufletul. Nicidecum nu puteau să-i iasă din minte chipurile zâmbitoare ale copiilor și, mai ales, cum s-au rugat cu toții lui Dumnezeu într-un glas înainte de a merge la culcare.

